

Seymour Hersh: CHYBĚJÍCÍ KOUSKY

MOZAIKY RUSSIAGATE... Co nebylo řečeno v

Durhamově zprávě?

- CZ24 News | 3. června 2023

USA: První věc ohledně Johna Durhama, které je třeba porozumět, je, že to byl neohrožený žalobce, který šel po organizovaném zločinu a zavíral do vězení vysloužilé i aktivní agenty FBI, kteří za peníze nebo jiná lákadla chránili mafii. Zastavil například agenta, který umožnil Jamesi „Whiteymu“ Bulgerovi Jr., kdysi jednomu z nejhledanějších mužů Ameriky, šéfovi gangu Winter Hill, se šestnáct let vyhýbat zatčení.

Během těch pětadvaceti let, kdy Durham působil jako státní a federální prokurátor v Connecticutu a Virginii, často a úzce spolupracoval s agenty FBI, a to zejména na případech, které se týkaly porušování federálních zákonů o vydírání.

Durham také vedl dvě vyšetřování postupů CIA ve [válce proti terorismu po 11. září](#), aniž by si tím rozhněval své nadřízené ve výkonné moci. V prvním případě byl požádán, aby vyšetřil údajné zničení videozáznamů CIA z výslechů zadržených osob, tzv. nahrávek mučení. Jeho závěrečná zpráva v této věci zůstává tajná a nedoporučil vznést žádná obvinění. V druhém případě byl požádán, aby vedl vyšetřování ministerstva spravedlnosti ohledně zákonnosti „zesílených výslechových technik“ CIA, které měly za následek smrt dvou zadržených. V tomto případě mu bylo sděleno, že důstojníci, kteří dostali a uposlechli rozkazy, jež byly označeny za nezákonné – a takových bylo po 11. září mnoho –, nemohou být stíháni. Žádná obvinění tedy nebyla vznesena.

V pondělí 15. května 2023 byla zveřejněna Durhamova [zpráva](#) o 306ti stranách (*zabývající se přezkoumáním vyšetřování FBI ohledně ruského vměšování do prezidentských voleb v roce 2016, pozn. překl.*) a svým poukázáním na to, co je zjevné, nikoho nepotěšila. Novinářka Susan Schmidtová, jejíž články pro Washington Post bývaly svého času povinnou četbou, [ocitovala](#) na Racket News Durhamův názor, že pověst FBI by utrpěla méně, kdyby FBI prověřila pochybné praktiky v kampani Hillary Clintonové v roce 2016. Podle Durhama federálové „mohli na falešné důkazy, které shromažďovali, hodit alespoň kritické oko“.

Schmidtová poukázala na pasáž v Durhamově zprávě, která naznačuje skutečný průběh událostí: Russiagate byl podvod iniciovaný volebním týmem Hillary Clintonové a podporovaný politickými reportéry ve Washingtonu a vysokými úředníky FBI, kteří se rozhodli „dívat jinam“. Durham ve zprávě píše: „Koncem července 2016 americké zpravodajské služby získaly přístup k ruské zpravodajské analýze, podle níž kandidátka na prezidentku USA Hillary Clintonová schválila plán kampaně, který měl vyvolat skandál proti kandidátovi na prezidenta USA Donaldu Trumpovi tím, že ho spojí s Putinem a ruským hackerským útokem na Národní výbor Demokratické strany.“

Zpráva dále pokračuje: „tyto zpravodajské informace – bráno v nominální hodnotě – byly pravděpodobně vysoce relevantní a osvětlující, protože je bylo možné chápat v širším kontextu a v kombinaci s dalšími skutečnostmi tak, že materiály, jako byl [spis](#) bývalého britského špiona Christophera Steelea a obvinění ze [spolupráce](#) s ruskou bankou Alfa [...] byly součástí politického úsilí očernit politického protivníka a využít prostředky federálních vládních orgánů činných v trestním řízení a zpravodajských služeb na podporu politického cíle.“

Durham dále uvádí mnoho popisů veřejných prohlášení a soukromé komunikace pracovníků

kampaně Hillary Clintonové, které „odpovídaly podstatě takového plánu“. Nachází důkazy, které naznačují, že „přinejmenším někteří představitelé kampaně se snažili získat informace o reakci FBI na hackerský útok na Národní výbor Demokratické strany, což by odpovídalo takovému plánu a nástrojům jeho prosazování“. Dále dodává, že „financování mediální kampaně na téma Steeleova spisu a ruské Alfa Bank [...] poskytuje důvěryhodnosti informací uvedených ve zpravodajských informacích o plánu Hillary Clintonové určitou dodatečnou podporu“.

To, na co se však Durhamova zpráva soustředí, je, kdo o zpravodajských informacích o tomto plánu Hillary Clintonové věděl a kdy se o nich dozvěděl. Zatímco „podrobnosti o zpravodajských informacích o plánu Clintonové“, „skutečnosti, které zvýšily potenciální význam těchto zpravodajských informací pro“ Durhamovo vyšetřování, a „úsilí jeho týmu o ověření nebo vyvrácení klíčových tvrzení obsažených v těchto zpravodajských informacích“ jsou obsaženy pouze v příloze „Tajné“.

Některým členům Durhamova vyšetřovacího týmu z

ačalo být v průběhu vyšetřování jasné, že skutečný příběh se netočí kolem toho, zda Trump v moskevském hotelovém pokoji pořádal či nepořádal čůrací večírky – což bylo jedno z hlavních tvrzení Steeleova spisu, kterým byli po Trumpově vítězství ve volbách v roce 2016 washingtonští novináři posedlí. Skutečný příběh byl o tom, zda volební tým Clintonové neustálým vypouštěním falešných obvinění a nepravdivých údajů nepřekročil hranici.

Jak mi bylo řečeno, existovalo prý jisté napětí a frustrace pramenící z Durhamova počátečního nezájmu nebo z jeho neochoty překročit rámec povinností a začít se blíže zabývat variantou, že se někteří vysocí úředníci FBI otevřeně spojili s volebním týmem Hillary Clintonové a jejím bombardováním falešnými obviněními. V některých případech tito vysocí úředníci totiž sdíleli přesvědčení o důležitosti vítězství Clintonové v podzimních volbách. Dalším faktorem ve hře, jak mi bylo řečeno, byla také možnost kariérního povýšení – dokonce i do vysokých funkcí na ministerstvu spravedlnosti – pokud by Hillary vyhrála.

Durhamovi budiž ke cti, že sledoval stopy, které se k němu dostávaly, ale ponechal je v tajnosti – možná v utajované příloze, možná zcela mimo záznam. Na některé působil jako člověk, který byl prostě pověřen vyšetřováním nedostatků v řízení FBI, a který věří, že veřejnost potřebuje znát úplný seznam pochybení FBI. Zda by mohl rozšířit své vyšetřování i na důsledky zpravodajských informací o kampani Clintonové, kdyby se tak rozhodl, nebylo jasné. Jak sám Durham píše, „jakýkoli pokus o trestní stíhání založený na zpravodajských informacích o plánu Clintonové by se s největší pravděpodobností potýkal s nepřekonatelnými problémy s utajením vzhledem k vysoce citlivé povaze samotných informací“.

Problém s Durhamem může být v tom, že to byl špatný člověk na bezvýchodně špatném místě. Svou pověst si vybudoval za pomoci kolegů z FBI a ministerstva spravedlnosti. Ti mu poskytovali většinu důkazů, které používal při vyšetřování mafie, ale také tajné agenty, informace, odposlechy a další pracovní síly pro analýzu a sledování. Během let navázal a udržoval mnohá přátelství. Jenže když člověk vyšetřuje kolegy ve Washingtonu, nemá se najednou o co opřít.

Některým lidem, kteří s ním pracovali, nebylo jasné, zda Durham chápe, jak snadno může FBI využít Zákona o dohledu nad zahraničním zpravodajstvím, a dosáhnout tak svého u zvláštního soudu; ani zda chápe, jak moc si někteří velcí hráči ve zpravodajské komunitě myslí, že jsou nad zákonem. Nikdy nezapomenu na oběd, který jsem měl v čínské restauraci dole u silnice vedoucí od sídla CIA s partou tajných agentů z Blízkého východu. Dělal si legraci z „nemotorných šmejdu z FBI“ – bylo to těsně po 11. září – a já se jednoho z nich rozzlobeně zeptal, jak se může vysmívat FBI, když by měli všichni společně spolupracovat na potírání zločinu. Odpověděl: „Syi, FBI? FBI? Oni chytají bankovní

lupiče. Zatímco my vykrádáme ty banky. A NSA? Čekáš, že budu spolupracovat s chlápky, co nosí v kapse košile úhloměry a pořád klopí oči a koukají si na boty?”

Nakonec, a to je Durhamovi ke cti, se držel svého kopyta a vymezil se vůči těm, kdo si přáli, aby své vyšetřování rozšířil i na akce volebního týmu Hillary Clintonové:

„Aby bylo jasno, tento úřad nepovažoval a nepovažuje potenciální existenci politického plánu jednoho kandidáta na šíření negativních tvrzení o protivníkovi za nezákonnou nebo trestnou činnost v jakémkoli ohledu.“ Současně ale dodal, že v případě, že by kampaň „vědomě poskytovala vládě nepravdivé informace“, měnilo by to situaci.

Jak rozpoznat takovou situaci, nacházíme-li se v ní, je jádrem problému. Svým selháním – pokud je to to správné slovo – při zjišťování celého příběhu se Durham podobá jednomu ze slepců ve staroindickém podobenství o skupině slepců, kteří si prohlížejí slona. Každý z inspektorů popisuje jen malou část. Slonem je kampaň, jejímž cílem je spojit Trumpa s Ruskem. Mainstreamový tisk, který se řídí později zdiskreditovaným narativem Russiagate, vykresluje Trumpa jako Putinovu loutku, nebo dokonce jako [dvojitého agenta](#) Moskvy pocházejícího ještě ze sovětské éry. A Durham se vidí pouze jako právník, který dostal příkaz vyšetřit manažerské nedostatky FBI. Veřejnost vidí jen část obrazu.

Je potřeba o tom zjistit víc.

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Reportéři